

Børge Sved

Leder Kultur
borge.sved@adresseavisen.no

Personlig triumf: Wenche Strømdahl formidler en sterk og sårbar personlig historie i Nidarosdomens mektige ramme. Foto: TERJE VISNES

Sterk og imponerende soloforestilling

Modig og personlig beretning om hun som ble fanget i djevelens listige garn, og hvordan hun klarte å leve med det.

«Dømt til evig fortapelse» går umiddelbart inn i forestillingens kjerne.

Da 18 år gamle Wenche kom hjem fra studieår i USA full av vyer om yrkesliv på de skrå bredder. Forstander Lavold i den lutherske frikirke hadde lest et avisintervju, og ettersom han er Guds stedfortreder på jord, så han seg ledsaget til å advare og dernest fordømme den unge jenta for dette livsvalget.

Wenche Strømdahl blir både såret og sint, men forstanderen har autoritet i livet hennes, hun kvitter seg aldri med tvilen. For hver krise, for hvert store nederlag i livet, kommer uroen sigende: Er dette hennes egen feil, er dette Guds straff for hennes valg den gangen?

Det er en storslått ramme rundt Strømdahls svært personlige

forestilling. Når hun roper mot Gud, og til slutt også får sine svar, gjør hun det under de tidløse hvelvingene i Nidarosdomen. Og hun gjør det ledsaget av Petra Bjørkhaugs og Steinmeyerorgelets mektige brus.

Forestillingen, på knappe 90 minutter, starter med fornedrelsen, og ender i en personlig triumferende visshet. Innimellom blir vi ført gjennom hennes liv, i personlige seire og nederlag i ganske gjennomsnittlig fordeling. Hun formidler sitt liv i krevende kronologisk uorden, men vi henger med, mens hun veksler mellom barndom og voksenalv. Oppveksten på en liten gård med fiskerett i havgapet nordpå har sine lykkestunder, som et frodig overnattingsbesøk hos tante Linken, men hun blir mye overlatt til seg selv. Ikke minst er det krevende

for en syv år gammel jente å bli plassert på internatskole.

Wenche Strømdahls personlige historie er bare hennes egen. Men det er ikke bare derfor denne forestillingen er unik. Også i form har «Dømt til evig fortapelse» fått en svært personlig klo. Strømdahls formidler innholdet i en kraftfull dynamikk. Dels ved alteret midtskips, dels nede ved orgelet, dels i besluttsomme gange mellom – og med publikum på begge sider – og med en diksjon som gjør at alle oppfatter hvert eneste ord. Til tross for at det mikrofontekniske bød på et par nestenulykker under premieren fredag kveld.

Dette er en form som kler Wenche Strømdahl svært godt. Vi er med på premissene hun

setter, vi er med på hennes personlige reise (som det heter i våre dager) fra start til mål – og på tampen var det ikke bare undertegnede som var synlig rørt.

Det ville nok vært mulig å skrive et stykke som hadde hatt en klarere dramaturgisk kurve fra forstanderens fordømmende brev og frem til den personlige forløsningen. Men da ville ikke forestillingen hatt like sterkt personlig nærvær, ikke vært fullt så unik.

«Dømt til evig fortapelse» fungerer på mange plan. Strømdahl formidler hvordan hun finner en kristendom hun kan føle seg hjemme i, med kapellan Bjørn Bjørneboes råd om å være tro mot seg selv, og tilhørende forsikring om at Gus aldri forlater et menneske som strever. Det blir en effektiv kontrast til forstander Lavold.

Et flott grep i forestillingen er formidlingen av det nære slektskapet mellom rolleskikkelser på teatret og avgjørende øyeblikk i eget liv. Hun klarer først å gråte etter sin mors død i rollen som Eurydike i «Antigone». Møtet med Harriet Bosse og August Strindberg gir henne kraft til å ta ut separasjon fra sin første mann, Bjørnsons «Bergljot» loser henne gjennom sin egen angst, og det er flere slike øyeblikk, fra Tor Jonssons «Berre kjærleik og død» til «Cyrano de Bergerac». På denne måten får vi også et innblikk i forestillingene og

Teater

Dømt til evig fortapelse

Regissør: Aslak Moe
Manus: Wenche Strømdahl og Petra Bjørkhaug (musikk)
Skuespiller: Wenche Strømdahl og Petra Bjørkhaug (musiker)

rolleskikkelsene som har vært sentrale i Wenche Strømdahls karriere som «skuespillerinne».

Blant disse kunstneriske høydepunktene vil «Dømt til evig fortapelse» i fremtiden komme til å spille en hovedrolle. Det er virkelig en personlig triumf for Strømdahl. Den er et samarbeid mellom Strømdahl, Trøndelag Teater, Nidaros domkirke og Vår Frue menighet. Jeg vil bli overrasket om ikke Olavsfestdagene også etter hvert blir knyttet til denne samarbeidslisten. Denne forestillingen vil passe perfekt inn i der. Av mange grunner, iberegnet at den vil være fin å oppleve på et tidspunkt av året da det ikke er obligatorisk å sitte med vinterfrakken på under hele forestillingen.

Anmeldt av OLE JACOB HOEL